

ISTEN AZ Ő AKARATÁBAN TARTJA AZ ÉLETEMET

Mielőtt Dávidot Isten előtt királlyá választották, a Sátán mindenáron el akarta hitetni vele, hogy ez sosem fog megtörténni, és Saulon keresztül munkálkodva, megpróbálta megölni. Abban az időben Dávid még messze volt attól, hogy király legyen - ehelyett a filiszteusok földjén számkivetettként élt. A szívében lévő fájdalomtól is szenvedett, mivel feleségét, Mikhált hozzáadták egy másik férfihoz. Ha Isten nem tartotta meg volna Dávid szívét, akkor csak azt a helyzetet látta volna, amely körülvette őt. A körülményeket nézve könnyen kétségbe eshetett volna, és úgy gondolhatta volna: "Hogy lehet király egy ilyen ember, mint én?" Végül feladhatta volna magát, és talán nyomorúságban, romokban heverve fejeződött volna be az élete.

A Sátán olyan körülményeket hoz létre, amelyek szembeszállnak Isten azon emberek számára való terveivel, akiket felemel, hogy Előtte állhassanak. Úgy alakítja a dolgokat, hogy kétségbe és reménytelenségbe essenek. Folyamatosan munkálkodik, hogy elveszenek a gondolataikban, elbátortalanodjanak, és minél könnyebben csalódottságukba merüljenek - inkább, mintsem menjenek előre hitben.

Hasonló események történtek Józseffel. Isten szemében József egy vezető volt, aki mindenkit kormányozni fog, és aki nemcsak Izraelt fogja megmenteni, hanem Egyiptomot is. A Sátán azonban nekiállt tevékenykedni a József körül lévő embereken keresztül, hogy kétségbeesésbe vigye, és rábírja arra, hogy ne higgyen Isten ígéretének. Ő munkálkodott József testvéreiben, ezáltal gyűlölet támadt bennük József iránt, és végül eladták rabszolgának. Mikor Egyiptomban Potifár házában szolgált, ismét sok nehézségen ment keresztül. Potifár felesége hamisan megvádolta és börtönbe került, ahol megint a kétségbeesés rabja lett. Isten mégis mindig együtt volt Józseffel. Isten segítsége által József szíve nem változott meg, és kegyelemben folytatta tovább az útját. József végül kormányzó lett, tudta, hogy mindez Isten kegyelméből alakult így, és nagylelkűen, szeretettel tudott bánni testvéreivel.

Dáviddal vagy Józseffel összehasonlítva én semmi nem vagyok, de ahogy Dávid és József is Isten akaratában élt, ugyanúgy Isten egy ilyen szennyes és haszontalan emberre is kiöntötte a megváltó kegyelmét, mint amilyen én vagyok. Isten minden kétség nélkül megtanította nekem, hogy az életem az Ő akaratában van, ez pedig az Ő gondviseléséhez vezet engem.

Mikor Apgokba, vagy mikor Jangpaliba kerültem, a Sátán nagyon keményen próbálkozott, hogy kétségbeesésbe vigyen - azért, hogy feladjam, abbahagyjam az Evangélium munkáját és elmenjek. Vég nélkül próbálkozott szembesíteni éhezéssel, félelmekkel, bűnözők fenyegetéseivel, bűnbe ejtéssel, és sok egyéb módszerrel. Én mégsem hátráltam meg. Ez nem azért történt így, mert a szívem tisztább volt, vagy ügyesebb voltam, sem azért, mert elszántabb vagy odaszenteltebb voltam másoknál. Sok év elteltével, mikor időnként visszagondoltam minderre, rájöttem, hogy nem tudtam volna elkerülni a kétségbeesést, azonban Isten keze megóvott és vezetett engem. Ez nagyon hálássá tett.

Egy napon Jangpaliban felkeresett egy testvérnő. Reszketett a félelemtől, ahogy elkezdett beszélni. Elmondta, hogy az esti összejövetel után késő éjszaka ment haza, és a testvér, aki hazakísérte, azt mondta, hogy egy gyümölcsös felé menjenek, amely egy dombon feküdt és egy patakon is keresztül kellett menni. Majd hirtelen megpróbálta megölelni, a lány pedig elrohant. Bár elfutott, még mindig sokkos állapotban volt, nem tudott éjszaka aludni, hanem reszketett. Még enni sem tudott.

Ahogy ezt hallottam, azt gondoltam magamban: "Nagyon kínos, ahogy ez a testvér viselkedett." Ennek a testvérnőnek az életében ez volt az első alkalom, mikor ilyesmit élt át. Ez az esemény halálra rémítette, és annak ellenére, hogy elmenekült, ettől kezdve állandóan tele volt félelemmel, hiszen hosszú évekig egy ártatlan és naiv életet élt vidéken. Először fordult elő, hogy olyan helyzetbe kerültem, amelyben nem tudtam, mit mondjak. Isten azonban bátorságot öntött belém, és megadta, hogy beszélni tudjak a testvérnővel erről a helyzetről: "Testvérnő, miért csinálsz ilyen nagy ügyet ebből? A testvér biztosan nem erkölcstelenségből tette ezt, hanem mert törődést érzett irántad, fiatalabb testvérnő iránt." Tapintatosan intettem, és lehetővé tettem számára, hogy újra békét találjon a szívében. Meglepődtem magamon, hogy így tudtam válaszolni ennek a testvérnőnek. Beszélgettem vele, és lehetővé tettem számára, hogy újra megtalálja a békességet, és ugyanúgy folytassa az Úrral, ahogy korábban. Isten adta nekem ezt a szívet, valóban Ő volt az, aki munkálkodott, nem én.

Sokan jöttek hozzám szellemi tanácsért. Láttam, hogy a szellemi élettel kapcsolatos tanácsadás ugyanazt jelenti, mintha magával az élettel kapcsolatban adna tanácsokat az ember - azonban nagyon fiatal voltam ekkoriban. Ijedt voltam, és nem tudtam, mit mondjak másoknak. Ám szerető Urunk mindig velem volt, részesített a kegyelmében,

vezetett, és megadta, hogy tudjak tanácsokat adni másoknak. Megadta számomra ezt az áldást, és így ez egy olyan időszak volt, mikor az Úr erősen vezette a szívemet Önmaga felé.

Később tapintatosan magamhoz hívtam a testvért, kinyitottam előtte a szentírást, és megróttam amiatt, ahogy a testvérnővel viselkedett. A testvér életében először nem tudta legyőzni testi gondolatát, a vágyat, hogy megfogja a testvérnő kezét. Meg volt ijedve attól, hogyan tehetett ilyen dolgot, és hogy meg fogom tudni a történeteket. Csendesen megdorgáltam, és lehetővé tettem, hogy megfordítsa a szívét; utána imádkoztunk és megnyugtattam. Attól kezdve soha többé nem követett el ilyen hibát, és sosem kapták elővigyázatlanságon ebben a tekintetben. Így tiszta lelkiismerettel élhetett tovább. Mivel mindketten fiatal emberek voltunk, biztos vagyok benne, hogy sokszor elkövethettünk volna ilyesmit, ám Isten valóban szerette ezt a testvért, és ezen az eseményen keresztül megszabadította a másik nemmel kapcsolatos problémájától. Nagyon hálás voltam, ahogy láttam, hogy a testvér egy világosságban járó életet élt, tiszta lelkiismerettel.

A történetek után senkivel sem beszéltem erről az esetről. A testvér pedig ugyanolyan szívvel követett engem, mint amilyen az enyém volt, látva, hogy nem beszéltem senkinek sem a hibájáról.

HA VAN EGYETLEN DOLOG, AMI SOSEM VÁLTOZOTT MEG

Valamivel több mint egy évet töltöttem Jangpaliban. Ezalatt az idő alatt nem volt semmim, nem rendelkeztem semmilyen tudással, és nem is akadt semmi, amivel gazdagodhatott volna a szívem. Ha egyetlen dolog említhető, amelyre a szívem összpontosíthatott, akkor az Jézus volt - az egyetlen akire számíthattam, és akire nézhettem. Ha egyetlen dolog akadt, amin gondolkozhattam, és amit végezhettem, az egyedül az Úr munkája volt. Mikor Jangpaliba érkeztem, nagyon szegény voltam. Bár szükségben voltam, Isten mégis sok munkát végzett el bennem a Jangpaliban töltött időszak alatt. Mikor elérkezett a távozás pillanata, és láthattam a sok hittel teli testvért és testvérnőt, csak azt mondhattam: "Ez nem az én tettem, hanem valóban az élő Jézus munkája".

Gyakran gondolok azóta Jangpalira, és kimondhatatlanul hálás vagyok, hogy nem volt semmilyen különösebb adottságom vagy vagyonom, csak egyedül Jézus Krisztus és vele Isten kegyelme és szeretete.

Most már jobb helyzetben vagyok és nem szokott előfordulni, hogy nincs mit ennem. Pásztor lettem, aki jó házban lakik, rendes ételeket eszik, egy kényelmes autót vezet, és az újjászületett testvérek és emberek előtt hirdeti az Evangéliumot. Sokszor azonban mégis szívesen visszatérnék a múltba, Jangpaliba. Megindulok belül, mikor Jézusra gondolok, és arra, hogyan munkálkodott abban az időben a szívemben. Ugyanaz a Jézus ma is bennem él és vezet engem. Hálát adok neki, és dicsőítem a nevét!

Azok alatt az évek alatt sok ember volt, aki jött, és sok ember volt, aki eltávozott tőlem. Olyanok is sokan voltak, akik kritizáltak és megítéltek. Bár az Úr ismeri a hibáimat és a gyengeségeimet, amelyek rosszabbak másokénál, Ő szeret engem. Nem úgy gondol rám, mint egy különállóra, hanem úgy, mint aki az Úr része. Mivel úgy tekint rám, mint az Ő testére, mindig megvéd, és mindig szeret engem. Végtelenül hálás vagyok a szeretetéért.

Dávid sokszor került csalódást keltő helyzetekbe. József sok időt töltött a börtönben is. Ha olyan helyzetekben lettünk volna, mint Dávid, újra és újra kétségbeestünk volna, de Isten Dáviddal és Józseffel volt, és lehetővé tette, hogy keresztül tudjanak menni a nehézségek alagútján. A múltamban én is komoly nehézségekkel és fájdalmakkal kerültem szembe, és nem rendelkezttem semmi olyan képességgel, amivel le tudtam volna győzni őket, amellyel ki tudtam volna törni ezekből a problémákból, és dolgozni tudtam volna az Evangéliumért. Isten szerető keze mégis mindig az én oldalamon volt, és minél nehezebb és megpróbálóbóbb volt az út, annál szebb és értékeesebb nyomok maradhattak utána. Minél fájdalmasabb és reménytelenebb volt az út, annál fényesebb volt az Úr munkája, amelyet elvégzett bennem, olyannyira, hogy egyre jobban és jobban tudtam dicsérni Őt.

Ahogy Isten munkálkodott Ábrahámában, Dávidban és Józsefben, éppen úgy munkálkodott bennem is. Ő nem változott meg. Most is ugyanolyan, mint sok évvel ezelőtt, mikor Jangpaliban és Apgokban éltem, és ugyanúgy ott van az életemben, ugyanúgy vezet, mint mindig. Mikor az Úrra gondolok, aki szilárdan fogja a kezem, és vezet

engem, míg csak át nem lépem a halál folyóját és be nem lépek a dicsőséges világba, nem tudok mást tenni, csak dicsérni Őt, és hálát adni Neki.

Bár Jangpali nagyon kemény hely volt, és azért is nehéz volt számomra, mivel nem tudtam semmit, visszatekintve látom, hogy egy nagyszerű tréninget biztosító hely volt a szívem számára, hogy hálára, hitre és bizonyosságokra tegyek szert arról, hogyan munkálkodott az Úr. Olyan napok voltak azok, mikor minden este összejöttünk, megosztottuk a bizonyságainkat, imádkoztunk, közösségben voltunk egymással, vasárnap délelőtt pedig Istentiszteletet tartottunk. Napközben sokan összegyűltünk, elbicikliztünk a börtönhöz, és prédikáltuk az Evangéliumot. Piaci napokon pedig oda mentünk, és hangosan hirdettük az Evangéliumot. Sok pillanat akadt, mikor készletet éreztem, hogy visszatérjek és újra együtt legyek a régi testvérekkel és testvérnőkkel.

Azóta sokat változtak a körülmények, és az akkori szereplők ma már idősek, de legalábbis már mind régóta felnőttek. De ha egyetlen dolog van, amely nem változott meg, ez Isten szeretete eziránt az értéktelen ember iránt. Ő sok év óta végig velem maradt és szeret. A szívem időről-időre változott, és sokszor előfordult, hogy hibákat követtem el és kétségbe estem - Isten irántam való szeretete mégsem változott, és még ma is átölel engem. Köszönetet és dicsőséget adok az Úrnak!